

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

...Για τότε κατέβηκε τις σκάλες δεν το κατάλαβε. Τώρα όλα έμοιαζαν διαφορετικά. Το φως φαινόταν εκτυφλωτικό. Τα κορναρίσματα φαινότουσαν σαν βομβαρδισμοί. Όλοι κινιόντουσαν πιο γρήγορα και νευρικά. Στα πρόσωπά τους έβλεπε ένταση και άγχος. Το μόνο που ήθελε να κάνει ήταν να τρέξει. Όσο πιο μακριά γίνεται... Έτρεχε, έτρεχε... και κάποιες φορές θυμόταν ότι σταματούσε, για να πάρει κάποιες ανάσες. Για πόση ώρα το έκανε αυτό δε θυμόταν, αλλά ο ήλιος πια δεν ήταν τόσο καυτός όσο νωρίτερα.

Είχε απομακρυνθεί από το κέντρο και βρισκόταν σε μια πιο ήσυχη γειτονιά. Ο θόρυβος δεν είχε χαθεί τελείως, αλλά μπορούσε να ακούσει πάλι το τιτίβισμα των πουλιών στα δέντρα και το νερό από τα σιντριβάνια. Το μυαλό του είχε καθαρίσει. Το συναίσθημα της απογοήτευσης, όμως, δεν τον άφηνε. Οι σκέψεις πάλι είχαν κατακλύσει το κεφάλι του...

Μεγάλωσε ακούγοντας τον πατέρα του να τον φωνάζει «αχαΐρευτο» και «ανεπρόκοπο». Η μητέρα του από την άλλη, επειδή ο πατέρας ξεσπούσε πάνω της, έκανε κι εκείνη το ίδιο στον Αναστάση. Άλλοι σημειώνουν τις πρώτες φορές που κάνουν κάτι σημαντικό, για παράδειγμα ισοροπία σε ποδήλατο με δύο ρόδες ή την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο ή..., εκείνος πάλι σημείωνε τους τρόπους ξυλοδαρμού του.

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΞΥΛΟ:

1. Με ζώνη
2. Με το χέρι
3. Με πουρνάρι
4. Με την παντόφλα
5. Με τη μυγοσκοτώστρα...

Μετά έγινε ο δειλός που, κατά τη διάρκεια του πολέμου, δεν κατάφερε να κάνει τίποτα, για να κάνει περήφανους τους γονείς του. Ήταν πάντα κρυμμένος στο σπίτι. Δεν είχε σημασία που δεν ενοχλούσε κανέναν, και πάλι βάρος ήταν. Ειδικά όταν τελείωσε ο πόλεμος και η γειτόνισσα περήφανη και ευτυχισμένη «κοκορευόταν» για τον γιό της:

«Ακούς, γειτόνισσα, θα του δώσουν και μετάλλιο, γιατί πήρε μέρος στη μάχη της ανατίναξης της γέφυρας. Μου είπε ότι ήταν πολύ σημαντική και για αυτό πέρα από το μετάλλιο θα του δώσουν και βαθμό και θα επιλέξει αν θέλει να μπει στον στρατό ή στην αστυνομία. Τι ευτυχία εί-

ναι αυτή!» και πολλά ακόμα διαλαλούσε η γειτόνισσα, για να έρχεται μετά στο σπίτι η μάνα του και να μονολογεί:

«Ακούς; Της γειτόνισσας ο γιος θα πάρει παράσημο. Εσύ τίποτα. Μια ζωή τεμπέλης. Εμ, έμοιασες του πατέρα σου που μπεκροπίνει καθημερινά και όχι σε μένα που κάνω πόσες δουλειές»...

«Μα βρε μάνα, δεν πίνω εγώ», ανταπαντούσε, αλλά εκείνη δεν άκουγε τίποτα και συνέχιζε.

«Κατάλαβες; Βγήκε τώρα η γειτόνισσα να μας τρίψει την ανικανότητά σου στη μούρη. Και τι να πω εγώ; Σάμπως ψέματα έλεγε; Ο γιος της πήγε και πολέμησε. Εσύ κρυμμένος μέσα στο σπίτι. Ένας δειλός!»...

Για αυτό ξεκίνησε σήμερα να πάει να βρει δουλειά. Ήθελε να αποδείξει στον εαυτό του και στους γονείς του ότι μπορούσε να τα καταφέρει. Πάλι, όμως, όλα στραβά πήγαν. Όπως σκεφτόταν όλα αυτά, συνειδητοποίησε ότι είχε φτάσει σε μια γέφυρα. Από κάτω ήταν ο συρμός του ηλεκτρικού σιδηρόδρομου. Μια τρομακτική σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Αν έπεφτε από κάτω, κανένας δε θα έκλαιγε για εκείνον. Κανένας δε θα λυπόταν με τον θάνατό του...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή απέσπασε την προσοχή του μια κοπέλα που σκόνταψε σε μια σανίδα της ξύλινης γέφυρας κι έπεσε. Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε να την βοηθήσει.

- Σας ευχαριστώ πολύ. Κρατούσα τις τσάντες με τα ψώνια και δεν πρόσεξα το κενό που υπήρχε ανάμεσα στις σανίδες, του απάντησε κοκκινισμένη.
- Είστε καλά; μήπως έχετε χτυπήσει;
- Η αλήθεια είναι ότι, μάλλον, γύρισα τον αστράγαλό μου.
- Θέλετε να σας βοηθήσω μεταφέροντας τα ψώνια στο σπίτι σας, είπε κάπως διστακτικά.
- Ευχαριστώ, στη γιαγιά μου πάω. Είμαστε μόνες εγώ κι εκείνη και την βοηθάω, είπε με έναν τόνο στεναχώριας.

Ο Αναστάσης άπλωσε το χέρι του, για να την βοηθήσει να σηκωθεί και μετά μάζεψε τις τσάντες.

- Το σπίτι της γιαγιάς είναι λίγο παρακάτω. Είναι μια μονοκατοικία με τον πιο όμορφο κήπο. Είναι γεμάτος τριαντάφυλλα.
- Ωραία, ας ξεκινήσουμε λοιπόν.
- Θα μπορούσα να σας ζητήσω κάτι, είπε κάπως ντροπαλά.
- Βεβαίως, απάντησε ο Αναστάσης με σιγουριά.

- Θα ήθελα να περάσω το χέρι ανάμεσα στο δικό σας να στηρίζομαι, γιατί δεν μπορώ να πατήσω καλά το πόδι μου.
- Συγγνώμη που δεν το σκέφτηκα πρώτος. Τώρα που είμαστε έτοιμοι, πάμε.
Σε όλη τη διαδρομή συζητούσαν. Ο Αναστάσης αισθανόταν ότι πρώτη φορά κάποιος ήθελε να μάθει για εκείνον, για τα όνειρά του. Μέσα από όλη αυτή τη συζήτηση, όμως, καταλάβαινε ότι δεν ήξερε τι ήθελε. Δεν είχε ποτέ όνειρα. Από τη σκέψη αυτή τον έβγαλε η κοπέλα.
- Φτάσαμε!
Ο Αναστάσης έμεινε να κοιτάζει εντυπωσιασμένος. Δεν είχε ξαναδεί τόσο όμορφο σπίτι. Ο κήπος ήταν μεγάλος και είχε πολλών ειδών τριαντάφυλλα. Βέβαια δεν ήταν ανθισμένα ακόμα. Ήθελε λίγο καιρό για την άνοιξη. Το σπίτι ήταν κάτασπρο με μαύρα τοξωτά παράθυρα και είχε και βεράντα. Εκεί καθόταν η γιαγιά που μας είδε που ερχόμασταν και μας έκανε νόημα να πλησιάσουμε.
- Κοριτσάκι μου τι έπαθες, είπε κάπως ανήσυχα.
- Αχ, γιαγιάκα μου, ήμουν λίγο απρόσεχτη και γύρισα τον αστράγαλό μου. Ευτυχώς με βοήθησε ο καλός αυτός νεαρός και μετέφερε τα ψώνια. Από εδώ ο κύριος... Πω πω, δεν έχουμε καν συστηθεί.
- Αναστάσιος. Χάρηκα.
- Εγώ είμαι η Έλλη και από εδώ η γιαγιά Ευθυμία.
- Αγόρι μου, κάτσε να σε κεράσουμε κάτι. Έχω φτιάξει γλυκό πορτοκάλι. Έλλη, άντε, θησαυρέ μου, να το φτιάξεις.
- Βρε γιαγιά, μπροστά σε ξένο κόσμο μη με λες έτσι, είπε και τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει.
- Μα αλήθεια λέω, είσαι ο πιο ανεκτίμητος θησαυρός που έχω. Όλα τα άλλα τα έχω χάσει.
Η Έλλη δεν απάντησε κάτι, απλά φίλησε τη γιαγιά της και μπήκε μέσα στο σπίτι. Μια σιγή απλώθηκε λόγω της αμηχανίας. Πρώτη έσπασε τον πάγο η γιαγιά Ευθυμία που τον ρώτησε αν δουλεύει κάπου.
Κρύος ιδρώτας τον έλουσε. Τι να έλεγε τώρα;
- Δεν θα σας πω ψέματα. Δεν έχω μάθει να κάνω τίποτα. Σήμερα βρήκα το θάρρος να πάω σε ένα γραφείο ευρέσεως εργασίας αλλά ούτε από συνέντευξη δεν πέρασα. Ήταν όλα τόσο απρόσωπα. Η γραμματέας πιο πολύ θύμιζε ρομπότ παρά άνθρωπο. Ήταν σαν να είχε προβάρει αυτά που έλεγε. Έφυγα τρέχοντας. Έτρεξα τόσο που βρέθηκα σε εκείνη τη γέφυρα

και σκεφτόμουν ότι, αν έπεφτα, κανένας δε θα νοιαζόταν. Και τότε γνώρισα την εγγονή σας.

Πόσο ανάλαφρος ένωσε. Είχε ανοίξει την ψυχή του σε κάποιον...

- Παλικάρι μου, Αναστάση μου, κανένας δεν είναι άχρηστος. Αν πιστεύεις εσύ στον εαυτό σου και αν θέλεις να αλλάξεις, όλα γίνονται. Ο Θεός μας δοκιμάζει με πολλούς τρόπους. Κάθε βράδυ στο δωμάτιό μου κλαίω και προσεύχομαι. Την ημέρα θέλω να είμαι δυνατή για την Έλλη, γιατί είναι μικρή ακόμα και ζήσαμε αρκετά τα τελευταία χρόνια που ακόμα δεν έχουμε ξεπεράσει. Όταν ο μπαμπάς της έφυγε στο μέτωπο, η κόρη μου ήθελε να τον ακολουθήσει και κατατάχθηκε νοσοκόμα. Μάταια την παρακαλούσα να μείνει με μένα και την Έλλη. Λίγο καιρό αργότερα σε ένα βομβαρδισμό χάθηκε η μητέρα της. Χάθηκε το παιδί μου. Χάθηκε ο κόσμος μας με την Έλλη, όμως παίρναμε κουράγιο η μία από την άλλη. Μετά ήρθαν τα δυσάρεστα νέα και για τον πατέρα της. Μείναμε οι δύο μας. Δίναμε κουράγιο η μία στην άλλη. Ευτυχώς, ο σύζυγός μου είχε φροντίσει για 'μάς οικονομικά και έτσι η Έλλη κάνει αυτό που ονειρεύεται και σπουδάζει.

- Μιλάτε με τόση αγάπη. Το πιστεύετε ότι είναι η πρώτη φορά που μιλάω με κάποιον πραγματικά;

- Λοιπόν, άκου τι σκέφτηκα. Είναι η περίοδος του κλαδέματος για τις τριανταφυλλιές και τώρα που η Έλλη στραμπούλιξε τον αστράγαλό της δε θα μπορεί να με βοηθήσει. Τι λες να μείνεις μαζί μας και να με βοηθήσεις, με πληρωμή βέβαια, μέχρι να βρεις με τι θες να ασχοληθείς;

Ο Αναστάσης δεν πίστευε σε αυτά που μόλις είχε ακούσει. Ένωσε τα μάτια του υγρά. Απλά έκανε ένα νεύμα ότι συμφωνούσε. Εκείνη την ώρα ακούστηκε και η φωνή της Έλλης:

«Έφερα και το γλυκό!».

Σοφία Προκόπου, Β3